

**ВЛАСТТА
НА
ВЪРВАЩИЯ**

**Джон А.
Макмилан**

**Една компилация от
“Властта на вярващия”
и “Властта на посредника”**

Джон А. Макмилан

**ВЛАСТТА
НА
ВЯРВАЩИЯ**

Издателство "Логос и Рема"
Пловдив 2001 г.

ВЛАСТТА НА ВЯРВАЦИЯ

Превод от английски: Димо Врачев

Редактор: Хари Татеосян

Десислава Кънева

Първо българско издание – октомври 2001 г.

© Copyright by Mark Markham

Всички права запазени

Оригинално заглавие: THE AUTHORITY OF THE BELIVER

ISBN 954-8990-25-3

Издателство “Логос и Рема” – Пловдив

Отпечатано в “Полиграфия” АД - Пловдив

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Предговор</i>	5
<i>Властта на вярващия</i>	7
<i>Божията воля през вековете</i>	13
<i>Характеристика на властта</i>	19
<i>Практическо приложение на властта</i>	24
<i>Властта на посредника</i>	31
<i>Изразът на победа на лицето на вярващия</i>	40
<i>Победа над духовният конфликт</i>	44

Предговор

С приближаване края на този век, все повече нараства активността на силите на тъмнината. Днес несигурността е много по-осезателна от всякога. Това се дължи до голяма степен на обърканите амбиции и страсти на хората, а така също и на потъпканите библейски принципи на живот. Нашето благополучие и социална култура не ни правят благодарни на Източника на всяко добро. Ние съсредоточаваме вниманието си върху материалните неща в света. Те произвеждат в нас себедостатъчност, която напълно пренебрегва нашата зависимост от Създателя на всичко. Нечестието в Съветския Съюз, което така твърдо сме осъдили, е не по-слабо изразено, макар и не така явно и в собствената ни страна.

Тези условия оказват силно влияние върху служението на Църквата Христова и разпространението на благовестието сред езическия свят. Войната затвори много врати в другите страни и същевременно прекъсна финансовото сътрудничество с не малко народи, които преди са проявявали активен интерес към мисиите. Все още редица църкви се отнасят сериозно към състоянието на езичниците. Но повечето от тях не са загрижени за загубените души, които скитат в тъмнината, а за повишаване на техния социален статус и посрещане на интелектуалните и физически нужди. Те търсят начин, според собствените си разбирания, да "построят един по-добър свят", но светът, който си представят, е без Спасителя. Според тях Христос се е превърнал в нещо като Супермен, пример, Когото в немощта си се опитват да следват. За да се справи с тази ситуация, Църквата на Христос се нуждае от нова концепция за молитвата. Настоятелният призив е за мъже и жени, изцяло отдадени на Господа. Такива вярващи, независимо дали са посредници, работници или мисионери могат, да упражняват властта си, пред която силите на въздушната власт да отстъпват.

Най-напред съдържанието на тази книга се появи като серии от статии в Alliance Weekly (сега Alliance Witness). Първата серия се появи със заглавие "Властта на вярващия", а втората - "Властта на посредника". Двете серии бяха последователно публикувани като брошури. Тази книга е комбинация от двете брошури, тъй като и едната и другата третират истината за властта на вярващия.

Властта на вярващия

Съществуват малко доктрини за християнския живот, които не са добре познати. Една от тях е за властта на вярващия. Това не се дължи на факта, че подобна власт е привилегия на съвсем малък брой избрани хора. Напротив, тя е притежание на всяко истинско Божие дете. Тя е част от "всичко", получено чрез Христос. Нейното приемане става от момента, когато човек приеме делото, извършено на Голгота.

Изключително важно е вярващите правилно да разберат привилегиите и отговорностите си, както и властта, с която са удостоени. Затова неприятелят се е постарал да попречи на Божия народ да достигне до това познание. Той успява да го направи чрез използването на "градивни" тактики, насочени към "изгубените овце" и към онези, които не вярват (2 Коринтяни 4:3,4). Истина е, че макар принципите на това познание да са ясно определени в Посланието към Ефесяните, малцина са тези, които ги възприемат.

Съществуването на подобна власт е очевидно, но често пъти тя се смесва с други аспекти на живота във вяра, поради което загубва изключителната си ценност и сила. Всяка доктрина в Писанието, сравнена с останалите подобни доктрини, има свои отличителни белези. Единствено когато тези белези са напълно ясни и съхраняват правилното си съотношение, ще бъдат полезни. Устройството и законите на духовния свят са подредени по съвършен и логичен начин и трябва да ги спазваме внимателно, за да получим обещаните резултати.

Правейки това изявление, нямаме за цел да внушим идеята, че един логичен и интелигентен ум би могъл от самосебе си да приеме духовните ценности или да спечели духовни благословения. Това би било възможно само чрез един напълно посветен християнски живот. От друга страна, Божието Слово недвусмислено подчертава, че "мъдростта на мъдрия" е унищожена и "разбирането на умния" не води до нищо. Но благодарим на Бога, че съществува едно вътрешно духовно разбиране, резултат от просветлението на Неговия Дух, Който прави възможно "глупавите неща на света да посрамят мъдрите" - този принцип е установен от Бога така, че "никоя плът да не може да се похвали с друго, освен с Неговото присъствие".

Погрешни схващания за властта

Някои смесват властта на вярващия с пълнотата на Духа. Според тях вярващият получава тази власт, когато Божият Дух слезе върху него. Тя обаче съществува още преди човек да потърси или осъзнае присъствието на Духа.

Абсолютно вярно е, че пълнотата на Духа укрепява и просвещава вярващия. Без тази пълнота, той не би могъл да упражнява дадената му власт. Но източникът на властта не е изпълването.

Не трябва да гледаме на властта като на особен дар, чрез който получателят и придобива сила да върши мощни дела, като изгонването на зли духове, например. Разпознаването на духовете и чудесата са част от дарбите на Духа, но се различават от властта.

Според други, властта на вярващия не е нищо повече от непрестанна молитва. Чувал съм хора, застанали на колене, да благодарят на Бога за дарбата си. Единственият резултат от непрестанното търсене на Божието лице не е конкретен отговор на нечия молитва, а лично благословение.

Какво е власт

Нека най-напред подчертаем разликата между понятията "власт" и "сила". Преводачите на Новия Завет не са познавали добре значението на много думи, сред тях са и думите "власт" и "сила". Пример за това намираме в Лука 10:19. Българската дума "власт", на английски преведена като "сила", е употребена два пъти, въпреки че в гръцкия текст са използвани две различни думи. Това се дължи на факта, че в съвременните езици е трудно да се открият точни синоними на изразите от оригинала. Трудно е да се открие подходящия еквивалентен израз, който да даде по-голяма яснота и да спомогне за разбирането му. Благозвучието съвсем не е достатъчно.

Нека си представим, че сме на кръстопът. Тълпи се блъскат, множество превозни средства профучават в различни посоки и изведнъж сред тях един човек в униформа вдига ръка. Движението спира мигновено. Той вдига ръка и дава знак на чакащите от другата страна на кръстовището, които се разливат като огромна вълна. Как си обяснявате това? Един регулировчик има много малка "сила". Колкото и големи усилия да полага, той не може да задържи нито един от тези бързи автомобили. Но притежава нещо далеч по-авторитетно. Той е облечен във "власт", която заеманият от него пост му осигурява. Участниците в движението разпознават тази власт и ѝ се подчиняват.

Властта в този случай представлява дадена сила. Цената ѝ зависи от авторитета, който стои над притежателя и. Уважаемият W.E. Gladston разказва един случай от времето, когато е бил Министър-председател на Великобритания. Веднъж влязъл при кралица Виктория, за да вземе подписа ѝ за някакъв документ, който трябвало да стане закон. Кралицата се възпротивила и след кратка дискусия отказала да даде съгласието си. Министърът обаче бил много настоятелен: "Ваше Величество - казал той учтиво, но твърдо - Вие трябва да подпишете този документ". Тя се обърнала към него високомерно: "Сър, аз съм кралицата на Англия!" Съвсем невъзмутимо той отвърнал: "Ваше Величество, аз

пък съм народът на Англия!" След кратък размисъл кралицата подписа документа.

Тази история може да не е много достоверна, но илюстрира въпроса за властта, когато две противоположни сили са в конфликт. Вярващият, който напълно осъзнава Божията сила над себе си и собствената си власт, може да посрещне неприятеля без всякакъв страх и колебание. Тези, които се конфронтират с него, имат специфични имена на сила и власт: "Вашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу всесветските управители на тази тъмнота и срещу духовните сили на нечестието в небесни места" (Ефесяни 6:12). Но над "властта", която вярващият притежава, има "Сила" безгранично по-голяма от тази на неприятелите, която тъмните сили добре познават.

Източникът на власт

В началото подчертахме, че властта на вярващия идва от Голгота. Нека сега изясним значението и дълбочината на тази истина. Когато Господ Исус, Царят (Archegon, Принцът-водач) на нашето спасение възкръсна от мъртвите, актът на възкресението беше извършен чрез "изключителната величие на Неговата (Божията) сила (dunameos), за да опази вярващия според делото (energia) на силата (kratous) на Неговата мощ (ischuos)". Чрез това дело се проявява Божието всемогъщество. В този текст Светият Дух посочва четири думи със специално значение, които изявяват тази идея. За съжаление не можем да предадем истинското им значение, което ще ни помогне да разберем, че възкресението на Господ Исус представлява едно велико дело.

След като Исус е бил възкресен от мъртвите и издигнат отдясно на Бога в небесни места, се вижда резултатът от това мощно дело. На възкресението са се противопоставили тъмните "сили на поднебесната" - "всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се именуват не само в този свят (aion, age), но и в бъдещия" (Ефесяни 1:21). Злите сили на бъдещия свят сигурно са се противопоставили на Божия план, но са били победени и лишени от Неговата сила.

Поверената власт

Спирайки вниманието си на "изключителното величие на Неговата (Божията) сила", продължаваме нататък, но без да коментираме подробно следните думи: "защитава всеки, който вярва". Всяко проявление на Божията слава, изявена в Неговото всемогъщество, набляга върху закрилата на човека. Кръсът ни разкрива послушанието на Христос спрямо Бога, изкупването на греха,

поражението на противниците на Божията власт, като ни показва Един Човек, Който премина през всичко това заради човечеството, за да пригответи чрез Собствената Си позиция престол и небесно служение за тези, които са победили греха чрез Него.

В тази връзка откриваме, че във възкресението Христос се идентифицира със Своя народ. В Ефесяни 2:1 четем буквално: "И вас, които бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове...". Вероятно забелязвате, че изпуснахме глагола "съживи", който съществува в нашите Библии. Този глагол липсва в оригинала и това прави изречението непълно. Един изследовател твърди: "В бързината на диктуването, глаголът е бил пропуснат и изречението е останало незавършено". Подобно твърдение е немислимо. Вярвам, че Светият Дух е изградил така структурата на целия пасаж, за да акцентира на факта, че Христос и Неговият народ бяха възкресени заедно.

Къде тогава откриваме глагола, който управлява целия пасаж? Той е посочен в стих 19 и 20 от глава 1. "...Според действието на могъщата Негова мощ, с която подежда в Христос, когато Го възкреси от мъртвите...(след това се вмъкват останалите стихове до края на главата): "И вас, които бяхте мъртви". Същият глагол (възкреси), който изразява възкресението на Христос, изразява и възкресението на Неговия народ. Това красноречиво говори, че този чудотворен акт на Бога, който възкреси Господ от мъртвите, е възкресил също и Неговото тяло. Главата и тялото са възкресени заедно: Христос - Главата; Неговото тяло - Църквата (еклесия - събранието на вярващите в Него). Това е изключително важно изявление с голямо значение, което никога не може да бъде обезценено.

Същата мисъл, но под друга форма, е развита от апостола в 6 глава от Посланието към Римляните, където в смъртта и възкресението на Господ Исус е включен и Неговия народ. Пасажът в Римляните показва първо, че смъртта на вярващия към греха е резултат от разпятието на Христос и второ - като следствие от тази смърт е анулирана силата на греха над него чрез навлизането на Христовия възкресенски живот в цялата му същност. По този начин вярващият става участник в Христовата праведност. Трето, в Посланието към Ефесяните се казва, че вярващият е възнесен заедно с Христос в небесни места и споделя престола с Христос. В това споделяне на Христовия престол виждаме единството на вярващите и техния Господ, Който заедно с тях ще управлява народите с желязна тояга и ще ги строши като гърнчарски съдове (Откровение 2:26,27).

Установяване на властта

За да разберем правилно значението на превъзвишаването на Божия народ заедно с Главата - Христос, тази истина се повтаря в глава 2:4-6: "Като ни

съвъзкреси, тури ни да седнем заедно с Него в небесни места в Христос Исус". Христовото място е отдясно на Бога, следователно, Неговият народ е в същата позиция. Това не е привилегия за едно отбрано малцинство, в него имат дял всички, които споделят възкресението на Божия Син. Това е рождено право на всеки новороден християнин, на всяко Божие дете.

Когато Учителят беше заедно с единадесетте ученика на Галилейския хълм след възкресението Си, Той им каза: "Даде Ми се всяка власт на небето и на земята" (Матей 28:18). Официалното приемане на тази власт стана, когато Той "седна отдясно на престола на Величието в небесата (Евреи 8:1). Дясната страна на Божия престол е центърът на сила на целия всемир и упражняването на тази сила бе поверено на възнеслия се Господ. Той е още там с цялата Си власт, очаквайки Божието време, когато всичките неприятели ще бъдат под нозете Му.

Възвишението на людетe Му заедно с Него в небесни места няма друго обяснение освен, че те са потенциални участници в Неговата власт. Поставени да седнат с Него, те споделят престола Му. Да споделяш един престол несъмнено предполага участие във властта, която той представлява. Действително, според Божия план те са били възнесени именно с тази цел - да упражняват според степента на духовното си разбиране тази власт над силите на поднебесната и над обстоятелствата, които тези сили създават на земята.

Бунтовните притежатели на тази власт

Тези, които внимателно изучават Словото знаят, че земните царства са под влиянието и контрола на сатанинските сили. Основание за това ни дава Евангелието на Йоан, където Сам Господ три пъти го нарича "князът на този свят". Господ Исус не отрече претенциите му за суверенна власт над земните царства (Лука 4:6). Независимо, че се бунтува срещу Всевишния и е под осъждение (Йоан 12:31), той е все още на свобода. Докато голяма част от човечеството също се бунтува, той ще поддържа над тях едно безспорно управление, като покрива очите им чрез своето господство (2 Коринтяни 4:4).

Цялата бунтовна система е разделена на небесна и земна част (Исая 24:21). Това са "войнството на високопоставените във височината" и "на земята земните царе" (управителите на човечеството и техните поданици). Пророкът казва, че и двете класи ще бъдат осъдени в онзи ден, когато Йехова излезе от мястото Си да накаже жителите на земята за беззаконието им (Исая 26:21) и "с лютия, великия и якия Си нож ще накаже левиатана, бързия змей (Антихрист) и левиатана извиващия се змей (лъжепророка) и ще убие змията, която е в морето" (дракона) (Исая 27:1). Преди тези осъждения да се изпълнят, Божият народ ще бъде избавен от тях чрез грабването. Понеже очите на Исая са били затворени за служението на Църквата, той не я споменава, но говори за скри-

тия еврейски остатък от гнева на дракона: "Дойдете, люде Мои, влезте в скришните си стаи и затворете вратите след себе си; скрийте се за един малък миг, догде премине гневът" (Исая 26:20).

"Воинството на високопоставените във височината" е ясно разделено в Посланието към ефесяните 6:12. Най-напред са "началствата" и "властите". "Началствата" са мощни управници, които владеят обширни области на земята и упражняват власт над народите, които ги населяват. Трудно бихме могли да ги разграничим от "властите", въпреки че са правени опити в това отношение. Те са по-нисши, нещо като министерски съвет в едно правителство.

Следват така наречените "всесветски управители на тази тъмнота". Това название предполага служение на измама, което държи в пълен мрак умовете на хората и то най-вече на водещите.

Накрая са "духовните сили на нечестието в небесни места" - безчислено множество демони, които въвличат човечеството в грехове и измами, пробуждайки в него ниски страсти и неморални прояви. Това са духове, които се изявяват при спиритични сеанси и завладяват високоинтелигентни лидери и днес.

Тези създания се намесват и в религиозни събрания и са източник на опасност, особено когато емоциите на хората са силно възбудени. Много ревностни християни са били подтиквани към пълно посвещение на Бога чрез отваряне към всяка духовна сила, до която се докосват, без да забележат опасността от това, което вършат. Много често подобно безрезервно предаване отваря широко вратата за демони, които по различен начин контролират волята на човека. Тяхното изгонване често пъти е изключително трудна задача.

"Воинството на високопоставените във височината" обхваща човешките управители на света и техните поданици - всички неновородени хора. Един земен управител може да е християнин, но чрез своя пост става член на великата световна система, която все още не е под господството на Царя на царете. Всички хора също са членове на тази система по рождение и затова трябва да бъдат "освободени от силата (exousios, властта) на тъмнината и да бъдат преселени в царството на Неговия възлюбен Син" (Колосяни 1:13).

на властта на тези бунтовни управители също са небесните Седалището места. От падението им досега те господстват над човешката раса. И ще останат на местата си до изпълнението на Божият план за този свят.

Божията воля през вековете

Богът на цялата земя няма винаги да толерира бунта срещу Своята праведност. "В Себе Си се заклех, праведна дума излезе от устата Ми и няма да се повърне, че пред Мене ще се преклони всяко коляно, всеки език ще се закълне в Мене" (Исая 45:23). Но преди да стане това, подстрекателите на човешкия бунт трябва да бъдат отхвърлени. В това отношение божият метод е абсолютно ясен. На въздушните сили е позволено да останат по местата си само докато бъдат приготвени техните заместници. Бог е изкупил и очистил людете Си и ги е въвел в небесни места. Когато утвърдят себе си, те действително ще заемат местата на досегашните въздушни власти, следователно, ще заместят тези, които вече са изявили своето недостойнство.

Този план за настоящето и бъдещето е ясно изявен в Ефесяни 3:9,10: "И да осветлявам всичките в наредбата относно тайната, която от векове е била скрита у Бога, Създателя на всичко, тъй щото на небесните началства и власти да стане позната сега чрез Църквата многообразната премъдрост на Бога". Църквата е Божият инструмент, който показва тези бунтовници, които са си присвоили властта и изявяват Божия план за управление на владенията им, след като бъдат изместени и отхвърлени.

Ето каква е Божията воля (*prosethin ton aionon*, целта на вековете) по-нататък, т.е. какво Бог е промислил чрез Христос Исус, нашия Господ. През всички изминали векове Бог е подготвял този чуден план, а именно да приготи в Христос народ избран, верен и призван, когото да постави в небесни места, за да управлява през идните векове. В предходните стихове се казва, че това е тайна, която от векове е била скрита у Бога. Една част от нея бе чудно разкрита в божествеността на Божия Син. Той дойде на земята в човешко естество, за да можем ние чрез Него да станем участници в божественото естество (2 Петрово 1:4).

Данаил вижда възвишаването на светиите и неговата цел в първото от своите големи видения. В 7:22, той казва: "Докато дойде Старият по дни и се извърши съд за светиите на Всевишния, и настана времето, когато светиите завладяха царството". А малко по-долу, в стих 27 четем, че "царството и владичеството, и величието на царствата, които са под цялото небе, ще се дадат на людете, които са светиите на Всевишния". Това изявление е абсолютно ясно. Светиите на Всевишния са побеждаващата Църква, която е издигната да седи заедно с Него в небесни места. Обект на нейните грижи е Израел, наречен тук "людете на светиите на Всевишния". Израел ще управлява земното царство и

ще бъде глава на народите, но, цялостното управление ще се даде на възвишената Църква, която е изпълнителният орган на Бога.

Размерът на тази власт

Нека се върнем на първа глава и разгледаме подробно силата и намеренията на нашия Господ след превъзвисяването Му до дясната страна на Отец. Когато размишляваме за пълнотата на Неговата власт, нека да си спомним, че Той е там като Представител (Евреи 2:5-9) на изкупеното човечество. И нека "очите на сърцата ни бъдат просветени" чрез Светия Дух, за да повярваме без никакво съмнение или страх, че мъдростта и волята на Отец ще ни направят участници на същата тази власт, която трябва да упражняваме всеки ден с растящо разбиране и възприемане.

Най-напред забелязваме, че възкръсналият Христос е "сложен да седне"

Самият акт на сядане показва, че определени аспекти от Неговото служение са временно преустановени. След като възкръсна, Господ ограби началствата и властите (Колосяни 2:15). Но точно сега, с цялата предадена в ръцете Му власт, Той очаква времето, определено от Отец, за да завърши делото на изкуплението на цялото човечество. Неговият престол е "далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство". Великите князе и власти, за които говорихме преди, са покорени от Него. Това е в сила и за по-нисшестоящите: Той е далеч по-горе от всяка тяхна власт (*dunameos*, дума използвана обикновено в Новия Завет за духовните сили). Има се предвид действието на сатанинските сили, което става все по-явно и е насочено директно към телата и умовете на Божиите чеда. Посегателствата над християнските общности са ужасни, но за съжаление малцина от Църквата осъзнават, че сили от невидимия свят връхлитат върху нас. В езическия свят, където чрез Светия Дух Божието Слово се е вселило богато във вярващите, въздушните сили отстъпват безвъзвратно. Демоничните сили бягат пред настъпващите евангелизации и техните проявления стават все по-редки. Но в нашите т. нар. християнски страни, авторитетът на Словото е поставен под въпрос от църковните лидери. Освен това в малко теологически институти истински се познава и оценява Словото на Бога. По този начин Божият Дух е пренебрегнат най-напред чрез фактическото отричане на боговдъхновеното Слово и второ - чрез незачитане на Неговата Личност и авторитет. Затова можем да кажем, че съществува духовно връщане назад към езичеството и дискредитиране на средствата (Божие слово и Светия Дух), които могат да обезвредят демоничните сили. По този начин злите духове постоянно оказват натиск върху нашите страни и народи. Свидетелство за това е силното нарастване на спиритизма сред хората от различни социални слоеве. Друго доказателство за това е, че докато духовните жизнени сили на църковните доктрини се изчерпват, в Църквата се появяват недвусмислени

белези на демоничните учения, за които великият апостол предупреждава слушателите си да бъдат много внимателни.

Христос е седнал далеч по-горе от всяко "господство" (kurietetos, господство). Този термин е тясно свързан с термините "началства и власти", които са обединени в едно и изразяват същото нещо, но в по-слаба степен. В Колосяни 1:16, намираме "господствата" свързани с "престоли", думи, които хвърлят светлина върху близкия термин "власти". В пасажите от Ефесяни и Колосяни, термините се отнасят за духовни сили, докато във 2 Петрово 2:10 и Юда, единствените други два случая на употреба на тази дума в Новия Завет, се отнасят главно до земни длъжности. Авторът на Посланието към Евреите е положил голямо старание да убеди Израел, че дори Мойсей е бил по-долен от Месия (Христос), както слугата е по-долен от господаря. Но какви усилия полагат днес религиозните лидери, за да докажат, че Исус е бил само човек и като такъв би трябвало да бъде поставен наравно с най-добрите мъже. На вратата на една от най-големите църкви в Ню Йорк са написани имената на някои от най-прочутите мъже в света - Емерсън, Айнщайн, Конфуций, Буда и т.н., сред които фигурира и името на Христос, като един от мнозината! Не така говори Духът на Истината; никой не може да се сравни с величието на Син на Бога; Той е над всички. В непрекъснатия опит да се възвеличи човека, се открива много добре делото на този, който измами нашите първи родители с фалшивото изявление: "Вие ще бъдете като богове".

"Идващият век"

Във века, който идва също не може да се издигне име, което да се сравни с името на нашия Господ. Освен това, господстващите днес духовни сили, тогава ще бъдат вързани. Техните приемници, членовете на прославената Църква, ще разпознаят превъзходството на своя превъзвишен Цар. Съединени с Него, като глава и тяло, те ще изявят абсолютната Негова пълнота. Той обитава навсякъде и във всичко, но е избрал това да стане чрез Неговото тяло - Църквата. И така, в идващия век, Христовото тяло ще има активно служение на Бога в целия просторен и неограничен всемир.

"Под Неговите нозе"

"И покори всичко под нозете Му". Нозете са части на тялото. Колко чудесно е да знаем, че дори и най-последните и най-малките членове на тялото на нашия Господ са далеч по-горе от всички духовни сили на нечестието в небесни места. Така е! Нужно е Църквата да се събуди и да оцени привилегированото място, което заема. Тя е възвишена, за да господства над духовните сили на

поднебесната, но често се проваля в своето служение на власт или трепери пред тях от страх.

"Глава над всичко"

"Глава над всичко за Църквата." За съжаление ние осъзнаваме много малка част от значението и силата на тази чудна истина. Мислим, че Христос е Глава на Църквата при всички обстоятелства. Нека обърнем думите, за да ни стане по-ясно тяхното дълбоко значение: "Глава заради Църквата над всички неща". След като е Глава над всичко заради Църквата, то тогава Неговото тяло може да бъде глава над всичко чрез Него. Трябва да разсъждаваме върху тези истини, така че огромното им значение да изпълни сърцата ни. Духът на истината може да ни ги открие, защото човешкият ум сам не е в състояние да направи това.

Действието на Бога

Доводът, който следвахме досега, бе съсредоточен върху Посланието към Ефесяните. Нека набързо прехвърлим Посланието към Колосяните, за да видим нещата от по-различен ъгъл, а именно - как властта на вярващия се основава изцяло на делото на Отец и как резултатът от него зависи от истината за Христовото покорство пред Неговата воля. Въпреки Своето равенство с Отец, Синът зае място на подчинение и прие задачата да примири света с Бога, чрез пролятата кръв на кръста (1:20). За тази цел, Той подчини Себе Си на силата на смъртта, но беше възкресен чрез действието на Бог Отец (2:12).

Нека внимателно прочетем 2:12-15. Всичко изложено тук е дело единствено на Бог Отец. Той е, Който възкреси светиите заедно с Христос и прости престъпленията им (ст.13). Той е, Който изличи противния закон в неговите постановления, махна го отсред людетe Си и го прикова на кръста на Своя Син (ст.14). Той е, Който ограби началствата и властите, които се опълчиха на Христовото възкресение и ги изведе като пленници в Своето триумфално шествие (ст.15).

Често хората разбират този пасаж погрешно, мислейки че Господ Исус е ограбил силите на тъмнината, победил ги е и ги е посрамил. Но от точния превод ясно се вижда, че всъщност всичко това е дело на Бог Отец. Какво е ограбил от тези началства и власти? Властта, която до тогава е била тяхна. Смъртта е наказание за греха; и когато Христос взе на Себе Си вината на целия свят, Той слезе в царството на смъртта, която се опита да упражни древните си права и да Го задържи под своя власт. Но според премъдростта на Отец предаването на смърт на Праведния, премахна отдавна установените връзки на закона.

Тържествуващ, Отец прикова тези връзки на кръста на Своя Син. След това, като отне властта им и победи началствата и властите, Той предаде тази власт на Своя Син. Триумфалната процесия, която апостолът фигуративно използва, е в пряка връзка с превъзвисяването на Сина над неприятелите Му, за които се говори в Посланието към Ефесяните.

И така, в посланието към Колосяните се набляга върху делото на Отец в активното осуетяване на плановете на злите сили и подчиняването им на Сина. Докато в Посланието към Ефесяните виждаме Сина да седи над тях, разполагащ с всичката власт на Божия престол. Властта на вярващия не е ясно представена в Посланието към Колосяните, въпреки изявлението, че е "в Него". Неговият народ е цялостен (направен пълноценен). Това означава, че в единство с Него те участват в пълнотата на Бога, което практически означава да бъдеш "благословен с всички духовни благословения".

Провалът на Църквата

В предишната част видяхме Господ като Глава над всичко. Неговата позиция и сила са върховни. Защо тогава не виждаме в Църквата някакъв особен прогрес? Защото за изпълнението на Своя план, Главата е изцяло зависима от тялото. Всички членове на тялото трябва да си помагат, за да може чрез координираното им служение да се осъществи целта. Господ Исус, "Глава над всичко за Църквата, която е Неговото тяло", често не успява да изпълни мощните Си дела и планове, поради невъзможността на тялото Му да оцени дълбокото значение на превъзвисяването място, което заема и да откликне на благодатните импулси, които Той непрекъснато изпраща за съживлението му.

Най-голямата животворна истина за Божието дело е Неговото слово.

То е образец, по който е установена Църквата. Славата на Христовото тяло се състои в това, че неговите членове са живи членове и всеки от тях има собствена воля, а Светият Дух слиза на тях, за да ги обедини според волята и намеренията на Главата. Това обаче не би могло да стане само на базата на вътрешен импулс. Този импулс може да предизвика подчинение на Главата, но не може да помогне на обновения чрез Словото ум да осъзнае значението на спасението. Следователно, единствено след като задълбочено сме размишлявали върху Словото, разбрали сме го и сме се покорили, Главата Христос ще може свободно да действа чрез членовете Си. Всички добре знаем от собствен опит колко малко един обикновен християнин се храни от Словото.

Можем да видим колко е важно това, като сравним стиховете от Ефесяни 5:18,19 и Колосяни 3:16. В първия пасаж зависимостта на вярващите един от друг в техните разнообразни взаимоотношения са посочени като дело на Светия Дух в Неговата пълнота, а във втория пасаж същите проявления са посочени като резултат от богатото вселяване на Христовото Слово във вярващия.

Това Слово излага Божията воля на обновения ум по един достъпен начин. Обновеният ум обаче, независимо че разбира Словото, сам няма сила да го изпълнява. Пълнотата на Духа, вселила се във вярващия, дава на човешкия дух нужната сила, за да върши волята на Главата.

И така, ако Словото не се е вселило в нас богато, за да направлява ума ни, Божият Дух, макар и в Своята пълнота, не може нищо да направи. Жизнените импулси на Главата (Христос), предадени чрез Святия Дух на тялото, не могат да предизвикат съответното действие, понеже все още е във възрастта на дете. Това пречи на Главата, защото тялото не е достигнало необходимата зрялост, за да бъде проводник на Святия Дух. Поради тази причина Главата с безкрайно дълготърпение продължава да чака израстването на тялото. Братя и сестри, ние сме виновни не само поради нашата собствена слабост, но и поради отпуснатите ни ръце върху парализираните колене. Бог да ни помогне да го проумеем и чрез Словото да изпълняваме служението си както пред Господа, така и пред другите.

Характеристика на властта

Не веднъж отбелязахме, че властта, за която говорим, е притежание на всеки вярващ. Тя не е специален дар, получен в отговор на молитва, а наследствено право на всеки християнин, поради факта, че е поставен заедно с Христос отдясно на Отца. Той седи на Божия престол поради Неговата милост, заедно с всички привилегии и отговорности, които прозтичат от тази позиция.

Това въздигане е станало още при възкресението на Господа и то поради факта, че вярващият е включен в него. То е изцяло резултат от мъдростта и благодатта на Отец. Ние не сме се изкачили по "небесната стълба", чрез усърдие от наша страна, а чрез акт на вяра. Трябва просто да осъзнаем същността на тази позиция и да заемем своето място със смирение, като отдадем цялата слава на Бога.

Нека си припомним четирите думи, които споменахме преди - "защитават нас, които вярваме". В началото наблегнахме на първите две думи, като подчертахме, че цялото проявление на Божието всемогъщество в Христос фокусира върху защитата на човека изобщо. Сега нека обърнем внимание на думите "защитават нас, които вярваме". Не е достатъчно, че Божията пълнота излива изобилни благословения; трябва да има приемащи сърца. Една бутилка може да бъде потопена във вода, но ако не бъде махната тапата, човек може да чака до безкрайност и бутилката пак ще си остане празна. Това става с повечето искрени вярващи - може да са потопени в изобилното Божие могъщество, но да не се докоснат до него, защото сърцата им са затворени. Трябва да има копнеж за тази опитност, вяра, че тя им принадлежи и готовност да приемат нещата, които Светият Дух разкрива чрез Словото. Понеже умовете им са "затворени", когато четат Словото, простотата и славата от тази истина не може да изгрее над тях. Нима се нуждаем от нещо друго, освен непрестанно да се молим с дълбоко сърдечно смирение, за да бъдат умовете ни изцяло просветлени?

Доверие

"Защитават нас, които вярваме". Малцина разбират истинския смисъл на думата "доверие". Тя има двойко значение с дълбок смисъл. Да се довериш, означава буквално "да живееш в съгласие с" нещо. Ние обикновено сме склонни да считаме, че "доверието" е просто умствено примирение с някаква истина. Коренът на тази дума води към действие, което умът приема, а волята трябва

да му се подчини. Следователно, ако това наше доверие не е изявено в живота ни, не сме се доверили истински. Затова обикновено "доверието" върви ръка за ръка със своя синоним "вяра", който в по-дълбок смисъл означава не само да се довериш на дадена личност, но и да изявиш това доверие на практика.

Вярваме ли, че Бог съживи нас заедно с Христос и ни е поставил да седим в небесни места в Христос Исус? Ако е така, би трябвало да възкликнем: "Господи, аз приемам Твоето благодатно Слово. Вярвам, че Ти си направил всичко заради мен. Със смирение и вяра заемам своето място в небесните места, отдясно на Теб в Христос Исус. Научи ме как да изпълнявам свещеното си служение; как да упражнявам властта, която си ми поверил. Обучавай ме ден след ден, за да достигна пълната мярка на съвършенство в Христос и чрез мен да бъде изпълнено Твоето намерение във вековете. Амин".

Ако ходим в Духа, нашият нормален живот е в небесни места. За да сме сигурни в това, е нужно всеки ден да приемаме този факт. Всяка сутрин първото нещо, което трябва да направим, е да заемем мястото си в Христос и отново да благодарим на Бога за всичко, което ни е дал. Нека често да си напомняме, че седим далеч по-горе от всички сили на поднебесната и че те са ни подчинени. Когато чрез вярата се научим да използваме името и авторитета на Исус, ще открием, че духовните сили на нечестието са ни подчинени по начин, който би ни изненадал. Когато продължим да пребъдваме в Него, нашите молитви за успеха на Божието царство ще стават все по-рядко изразени с думи и ще се изявяват като упражняване на духовна власт, която не познава национални граници, но безстрашно връзва силите на тъмнината във всяка част на света.

Смирение

Докато доверието ни въвежда в мястото до самия престол, единствено смирението може да го запази завинаги. Когато сравним изобилието на Божията благодат със собственото си недостойнство, възниква въпросът: Не се ли нуждаем от непрекъснато предупреждение? Слава на Бога, то става все по-малко необходимо, когато душата расте в благодат и Божият Син все повече се изобразява в нас. Но ако мислим, че опасността е изчезнала завинаги, това означава, че знаем много малко за бича на собствените си сърца. Силите, срещу които се борим, началствата, властите, всесветските управители на тази тъмнота, множеството от нечисти духове в небесните места ни познават много по-добре, отколкото ние самите се познаваме. Когато ги атакуваме и сме в продължителна война с тях, ответният им удар обикновено е бърз и смазващ. Чрез стратегията, изработена в множество духовни битки, те знаят, че нападението е тяхната най-добра защита. Едно от изпитаните им оръжия е духовната гордост, която много често се оказва изключително ефективна.

Победата над силите на поднебесната, над техния княз е възможна. Но нейното спечелване става само с Божията помощ. Още в Едем човекът забрави, че жизнено се нуждае от Бога и през всички изминали векове непрекъснато се опитвал да се покаже като себедостатъчен. Христос беше първият от нас, Който изцяло предаде Себе Си на Бога. "Упова на Бога, нека Го избави сега" - така се подиграваха неприятелите Му на Голгота. Но там Този, Който бе уповал на Бога, не можеше да бъде избавен. Заради греха на света Той трябваше да слезе до царството на смъртта и да пролее кръвта Си за изкупление на целия свят. И така, Той бе разпнат в немощ (2 Коринтяни 13:4). Когато това дело беше завършено, нищо повече не бе в състояние да се изпречи на пътя Му. Бог Го възкреси от мъртвите, отне властта на враговете Му и Го постави над всички тях.

Желание за независимост е онова, което дори обновените сърца не са преодолели напълно. Много често, точно след победата, се чува хитрият шепот на неприятеля, който в крайна сметка става победител, благодарение на нашата гордост.

Смелост

Заедно с дълбокото смирение е необходимо и изключителна смелост в името на Исус. Истинската смелост представлява вяра в нейното пълно изявяване. Да премълчиш, когато Бог ти е говорил, това не е смирение, а неверие. За да се реализира дадена власт, се изисква божествена смелост, която се бои единствено от Бога и се противопоставя на всичко, противно на Него. Но заедно с тази смелост са необходими постоянно доверие в Бога и непрестанно потапяне в Божието слово.

Страх

Небесните места са както място на "всяко духовно благословение" (1:3), така и място на най-интензивен конфликт. Вярващият, който осъзнава правото си да седне на Христовия престол, трябва да заеме мястото си и да започне да прилага поверената му власт. Той трябва да осъзнае позицията, която заема. В предишното си служение той може твърдо да е вярвал в присъствието и действието на силите на тъмнината и често ревностно да се е молел против тях, но сега той има ново съзнание за тяхното съществуване и реалната заплаха. Те се възмушават и противопоставят на навлизането му в техните владения и на намесата му в дейността им. Непокколебими и зли, те концентрират омразата си срещу вярващия в една интензивна духовна битка. Ако атаките срещу неговия

дух се отблъснат, те се насочват към ума, тялото, семейството или обстоятелствата.

И така, мястото на "всяко духовно благословение" става място срещу, което силите на тъмнината насочват своята борба. Няма позиция, която да устои на тази истина. Макар многократно да съм падал и често да съм смятал служението си за напълно безполезно, като служител аз приех тези истини. Тъй като Сам Бог чрез вечното Си намерение и воля е въвел народа Си в тази сфера, не трябва да се съмняваме, че ще направи всичко за нашата безопасност.

Божие то всеоръжие

Единственото безопасно място е самият престол на Христос. Той е далече по-горе от всички неприятели. Ако вярващият устои твърдо във вяра там, където е бил поставен, става неуязвим. Неприятелят използва всичките си "хитрини", за да принизи духа му, защото веднъж напуснал мястото си, той губи своята власт и вече не само не е опасен, но е и уязвим.

В тази връзка можем да разгледаме значението на Посланието към ефесяните глава, 6. За да устои на хитростите на дявола, вярващият трябва постоянно да бъде с пълното Божие всеоръжие. Различните части на това всеоръжие символизират отделни духовни становища, които трябва непрекъснато да се отстояват. Най-важно е да разберем, че когато всеоръжието се носи постоянно, представлява закрила за вярващия, а не неговата активност срещу неприятеля. Облечен в бронята на Божието всеоръжие той е напълно защитен и свободен в своето служение и власт. Като добър войник, единственото, за което трябва да се грижи, е да пази оръжието си чисто и в готовност.

Нека накратко да се спрем на значението на различните части на това всеоръжие; не може да пропуснем нито една. (1) "Препасани с истината през кръста" - ясното разбиране на Божието слово, е като колана на войника, поддържа другите оръжия по местата им. (2) "Правдата за бронен нагръдник" - това не е Христовата правда, както мислят мнозина, а по-скоро активното послушание на словото, което сме получили. (3) "Нозете обути с готовност чрез благовестието на мира" - вярно служение чрез възвестяването на Словото. (4) "Вярата за щит" - (thureos, щит, голям толкова, че да покрие цялото тяло), показва нашата сигурност под кръвта, пролята на Голгота, където не може да проникне никаква сила на неприятеля. (5) "Шлемът на спасението" - (наречен навсякъде в Библията "надеждата на спасението" (1 Солунци 5:8). Това е забележителен факт. Надеждата на спасението, идването на Господ Исус, е единственият шлем, който би могъл да закриля главата в тези дни на отстъпление от истината. (6) "Мечът на Духа" - Божието слово, се използва активно, дори и когато е за отбрана. (7) "всякаква молитва" - стоене под Божията защита чрез постоянна връзка с Него.

Акцентът в глава 6 е върху победата. Обърнете внимание на стих 13: "За-
това вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден и
като надвиете на всичко, да устоите". Тук дори не се и загатва за поражение.
Сигурен във всеоръжието, вярващият може да отблъсне врага и да насочи ця-
лото си внимание върху изпълнението на служението, за което е бил призван.

Практическо приложение на властта

Вярващият се намира в небесни места заедно със своя Господ. Пред него се простира живот на святост в присъствието на Бога и предупреждение по отношение на присъствието на неприятеля и то в много по-дълбок смисъл, отколкото преди. Неговият първи урок ще бъде личен. Той трябва да научи значението на термина "Сатана" (Противник) и да осъзнае защо едно от имената му е "обвинител на братята". Точно както Исус Навин (Захарий 3:1), когато застана пред ангела Господен. Отдясно на него беше Сатана, за да му се възпротиви. Така е и с всяко Божие дете. В неговото сърце ще има един постоянен поток от обвинения, които ще го безпокоят, докато не открие, че неприятелят цели да го обърне сам срещу себе си и да изгради в него съзнание за лично недостойнство, за да може да го свали от мястото му на съвършена вяра. Затова Божието дете трябва да се научи да го побеждава чрез кръвта на Агнето (Откровение 12:11). Това означава, че той трябва да издига кръвта като единствен отговор на тези обвинения.

Кръвта представлява, не само очистване от вината и от силата на греха, но също така е и свидетелство за победата на Голгота, благодарение на която Господ е превъзвишен. Веднъж осъзнал това, вярващият разбира, че не трябва да се бори с неприятеля, а просто да задържи вече спечелената победа, чиято власт напълно споделя. Това не става изведнъж. Когато успее да опази мястото си, изпълнявайки служението си, ще се усъвършенства в духовната борба. Що се отнася до силите на тъмнината, той може да връзва князете им с вериги и благородните им с железни окови и в определения ден, когато Царят се превъзвиши напълно, "да им въздаде писаното осъждане". О, всички Божии люде трябва да осъзнаят Божественото си призвание: "Тази чест принадлежи на всички Негови светии" (Псалом 149:8,9).

Ограничение във властта

Нека всеки вярващ има предвид, че властта, която му е поверена, е над силите на въздушната власт, а не над неговите близки, нито над тяхната воля. Той е призван да се противопоставя на невидимите сили, но и да освобождава от тях братята и сестрите си. Постоянният стремеж на Сатана е да подчини човешката воля на самия себе си. Божията цел обаче е пълно освобождение на волята, така че освободеният дух, чрез подчинението си на Бога, да прослави

своя Създател. Човешкият контрол върху волята на другия, за което претендира хипнозата, се проявява чрез използването на окултни сили, скрити в душата и е недопустим за християнина, както и магиите и некромантията, които са строго забранени в Словото Божие. Следващите няколко примера са за прилагане на властта.

Освободи се от гнета на тялото

Година преди написването на тази книга в едно градче се запознах с ревностен млад пастор и с неговата съпруга, която бе силна в духа, но много слаба физически. Доста време тя страдала от сериозен сърдечен проблем, заради който редовно приемала лекарства. Често се повтарял симптом, който ѝ причинявал остри болки и припадъци. Съпругът ѝ сподели, че понякога, връщайки се в къщи, я намирал на пода в безсъзнание.

По време на разговора си с нея разбрах, че баща ѝ е бил спиритист и преди години тя е била експерт в писането на дъсчица по време на спиритичните сеанси. Веднага ѝ зададох въпроса: "Не мислиш ли, сестро, че настоящият ти физически проблем и трудността да получиш изцеление се дължи на твоето минало?" "Не, - отвърна сериозно тя - защото аз никога не съм била медиум в истинския смисъл. Само се занимавах с дъската за писане". След това ми бяха разказани много забележителни случки свързани с нейната употреба. "Въпреки всичко, акцентът пада върху употребата на тази дъска за писане, поради което тогава твоето тяло е било обсебено от зли духове и сега то също е обект на техните атаки. Мисля, че проблемът е именно в това. Ти трябва да признаеш и изповядаш връзката си с тези сили. Трябва да застанеш във властта на Господа и отречеш всяко бъдеще въздействие на тези духове върху тялото си, което е изкупено със скъпоценната кръв на Христос".

След около три седмици получих писмо от тази сестра. След моето замиване, тя получила просветление, изповядала греховете си пред Бога и заедно със съпруга ѝ се съединили и отхвърлили по-нататъшния гнет на неприятеля. От този момент тя няма никакви сърдечни атаки и е много благословена в служението си.

Освободи се от умствения гнет

Преди няколко месеца след служба две жени дойдоха при мен за разговор. Външният вид на едната говореше за положението ѝ. Тя ревностно търсела дълбока духовна опитност, което било последвано от внезапна отпадналост. Това продължило цели три години и жената била много подтисната. Радостта ѝ

изчезнала и само една тънка нишка на вяра я задържала в спасението. Много често я преследвала идеята за самоубийство, на която било трудно да устои.

След като се помолихме ѝ казах: "Сестро, този проблем е резултат от злите духове, които по някакъв начин са взели надмощие над теб. Мислите за самоубийство ти се внушават от този, който е наречен измамник и убиец. Ти си християнка и си едно с Христос. Ако желаш, този следобед може да бъде последния за проявлението на сатанинската сила". По един много прост начин, чрез Словото, тази жена откри своето място на победа и власт в Христос, като го изповяда пред всички присъстващи: сестра ѝ, една приятелка и аз. След пълно потвърждение на нейната вяра и приемане на онова, което Христос е спечелил всички коленичихме в благодарствена молитва. Когато се изправихме, приятелката ѝ отбеляза: "Тя дори вече изглежда по различен начин". В нея се бяха появили живот и одушевление, много по-забележими от предишното ѝ изражение.

Преди няколко седмици получих писмо от тази жена: "Чувствам се, като че ли отново съм спасена". Радостта и мирът ѝ се бяха върнали; Светият Дух отново бе слязъл на нея.

Власт над прекомерния гняв

"Гневете се, но без да съгрешавате; слънцето да не залезе в разгневяването ви" (Ефесяни 4:26). Апостолът задължава вярващите да не дават място на дявола (Ефесяни 4:27). Има много тясна връзка между греховния гняв и княза на злото, което със сигурност ще му отвори вратата. В един град семейство християнски работници попаднали в неприятелската примка на гнева. Един ден тяхната кавга достигна до такава степен, че привлече нашето внимание. Аз и съпругата ми чухме какво става и започнахме да се молим. С твърдост взехме власт над нечистите духове, които стояха зад този гняв и заповядахме прекратяването му. Почти веднага кавгата спря. Когато властта ежедневно се практикува и подновява, духовете биват контролирани. За съжаление, обаче двамата се разделиха, защото не потърсиха победа за себе си.

Един християнин във Филипините, който учеше в библейското училище, имаше избухлив и невъздържан нрав. Лесно се разгневяваше от съвсем незначителни неща, губеше контрол над себе си и просто обезумяваше от ярост. При един подобен случай аз и директорът на училището влязохме в съседния апартамент, коленичихме и в името на Господа взехме власт над духовете, които му въздействаха. За няколко минути той се успокои и можеше да се контактува с него.

Подобни случаи ставаха и в девическото училище. Веднъж след едно сбиване подстрекателката бе изолирана в офиса, където продължи да крещи неистово. Аз влязох при нея, седнах и тихо започнах да упражнявам властта си

в Господа, като заповядвах на злите духове да напуснат мястото. Момичето млъкна така внезапно, че директорката се зачуди какво стана с нея.

Власт над страха

При пътуването ни с местен кораб из островите край Минданао, ни блъсна една огромна вълна. Синът ми бе обхванат от страх, който стана почти неконтролируем. Това бе съвсем необичайно за него, защото той е превъзходен моряк и обича водата. Често кръстосва бреговете на Китай, където бурите са безмилостни. Той помоли да го свалят на брега и тъй като всичко сякаш бе насочено против евангелизационното ни пътуване, аз тихичко поставих духа на страх под властта на Христос и го смърчих. Само за няколко минути момчето се промени напълно и за останалата част от пътуването, което продължи няколко дни, нямаше никакви проблеми. След втората нощ, на около дванадесет мили от брега, когато се намирахме в средата на един обширен залив, внезапно се разрази буря, която разби предната мачта на кораба. Опасността бе неизбежна и макар момчето да беше напълно наясно с това и с факта, че вълните почти заливат кораба, не прояви никакъв страх. Известни ми са много случаи, когато значително по-силни мисионери са проявявали страх.

Страх от демони

През 1926 г., когато пътувахме по Уест Ривър в Южен Китай, на борда имаше един човек, който бе приет в Хонг Конг за лечение от психическо заболяване. Той беше чужденец и работеше в данъчната служба в Wuchow. Един ден, рано сутринта, той скочи зад борда, но беше спасен и затворен в една каюта. Малко по-късно направи опит да пререже гърлото си. Корабът хвърли котва и местните лекари дойдоха, за да зашият и превържат раните му. Когато те си отидоха, ме помолиха да поговоря с него. Болният лежеше на койката с вързани ръце. Когато влязох в каютата, преди още да му задам какъвто и да е въпрос, той ме посрещна с думите: "Те ми казаха да направя това". "Кои те?" "Гласовете. Те ми говорят през цялото време. Казаха ми да скоча зад борда, а когато ме извадиха от водата, ми казаха, че за мен няма надежда, понеже съм се опитал да отнема живота си и затова трябва да си прережа гърлото". След това, още по-развълнуван, той проплака: "Точно сега те ми говорят, казват ми, че трябва да ви изгоня. Махнете се от тук! Махнете се!" Той беше напълно обезумял. Аз му казах: "Гласовете, които ти говорят са демони. Аз не се боя от тях. Дойдох тук да ти помогна". След като се помолих, той се успокои и нямаше никакви проблеми, докато го отведат в болницата в Хонг Конг. Все още не беше напълно освободен, но докато бях наблизо проблемът беше под контрол.

Може би тук трябва да кажа, че демоните веднага разпознават този, който може да упражнява властта на Господа и се боят от него. Но в подобен случай пълно освобождение не може да настъпи, без съгласието на обладания. Мога да ви дам още подобни примери.

Власт над противниците на истината

Споменатите дотук примери са моя лична опитност, а тези, които следват, са опитност на една жена, която вече не е сред нас.

В един град в Северна Англия се надигнала силна и груба опозиция срещу някои религиозни общества, предизвикани от определени комунистически лидери. Пасторът повикал някои от миряните заедно да се противопоставят на силата на неприятеля. Събрали се около сто души, които след молитва повтаряли след пастора: "В името на Господ Исус и чрез Неговата власт ние връзваме силния, който принуждава тези хора да атакуват Божието дело". След като изпели химн, хората се разотишли. На следващия ден възникнал проблем сред лидерите на опозицията, като някои от тях дори напуснали града, така че вече нямало пречки за Божието дело.

Изводи

Има много подобни примери, но аз избрах тези, за да илюстрирам различните фази на разглеждания от нас въпрос. Те са достатъчни, за да покажат, че има хиляди ситуации, в които се подразбира директното действие на злите духове. Във всички тези случаи, властта на Господа е на разположение на добре подготвения християнин. И когато с вяра покорният на Бога светия изяви своите права относно престола на Христос и с дръзновение упражни властта си, въздушните сили ще го познаят и ще му се подчинят. Може би ще сторят това с нежелание и известно отлагане, но накрая непременно ще се подчинят. След като веднъж думата на власт бъде изречена, няма да е необходимо да я повторим. Вярващият трябва да "устоява" (Ефесяни 6:13) и да се укрепява в Господа, докато чака. Той ще се поучава с радост, както правеха учениците, когато в Неговото име и бесовете им се покоряваха (Лука 10:17).

Прилагайте тези познания към големите проблеми, с които се сблъсквате, като недостига на средства, например. Говоря за финансите, от които, как мислите, дяволът има ли нужда? Една разходка след работа из улиците на Ню Йорк ще ни помогне бързо да намерим отговора. Сатана запушва каналите на християнската щедрост по много и различни начини, но оставя отворени онези, които робуват на удоволствията и сладострастието. Познавам отблизо няколко случая в отделни части на страната, където капиталите са вързани. Ако бъдат

освободени, те биха били чудесен инструмент за разпространение на благовестията.

Друг такъв проблем са затворените страни. На пръв поглед за това изглеждат отговорни правителствата им; на заден план обаче се вижда мрачният образ на княза на този свят (Данаил 10), чиято диктатура управлява умовете и желанията на хората. Афганистан, Арабия, Тибет и други по-малки области са бастиони срещу навлизането на истината в тях. Те ще останат такива, докато в църквата не се надигнат групи вярващи, които заедно да се противопоставят на това. В съгласие те трябва да упражнят духовната си воля за свобода на тези страни, като изповядат в името на Господа, че невидимите сили няма вече да господстват над тези страни, но ще отстъпят и бариерите ще паднат.

Подобен проблем са трудностите при мисионерската работа. Мохамеданите ни посрещат с фанатизъм и завист; езичниците със страх и омраза. Те отхвърлят връзките на непросветените си умове с непрогледния мрак. Жестоки атаки, като тези във френска Западна Африка, се сипят върху мисионерите, като някои от тях дори биват убити. Възниква спор между братята и Духът на мира се оттегля от тях. Зад всяка подобна ситуация можем да видим присъствието на същите зли сили. Разрешението е в тяхното прогонване - единствено ние сме виновни, че те все още имат власт.

Този принцип често е приложим в личната работа. Един християнин, който е под осъждение, трудно може да приеме истината или да ѝ се предаде. Неговият ум е заслепен. Но поведението на победа над опониращите духове често пъти води до незабавно освобождение.

Един филипински студент беше заподозрян в лъжа, но не се отрече от нея. Застанах твърдо на позицията си и казах: "В името на Исус аз смъмрям тези лъжливи духове". Изведнъж студентът падна на земята, изповяда лъжата си и плака докато не дойде победата.

Нима не си струва един ден да срещнем мъже и жени, освободени от примката на дявола и от различни форми на робство поради факта, че сме отстоявали с твърдост тяхното освобождение, противопоставяйки се на яростта и постоянните нападки на тези смъртни врагове?

Крайният изход от властта

Често пъти си задаваме въпроса: "Защо Бог позволява това?" Нима отговорът не е ясен? Божият план е човекът, който загуби властта, поверена му при сътворението, да си я върне чрез изработеното от Исус изкупление. Това стана след като Христос победи заради нас, седна на мястото си като наш представител и завърши изкупителния план. От този момент човекът е едно с Христос и в зависимост на своето духовно разбиране и послушание ще бъде облечен във властта на Неговото име.

Следователно, Бог прехвърли на човека отговорността, за която говорим. Често викаме към Бога, за да смъмри неприятеля и да промени нещата. Но чрез Словото Си, Той ни отговаря: "Деца Мои, сами направете това. Вие имате власт над него. Отговорността за това съм възложил на вас. Искам да се научите да вземате надмощие. Приготвил съм ви високо и свято служение в идващия век. За вас това е време на изпитание и подготовка. Бъдете силни и насърчени и нищо не ще бъде в състояние да ви противостои през всичките дни на живота ви".

Постепенно вярващите се пробуждат за своето привилегировано място в Христос и започват да осъзнават отговорността, която то изисква. Тялото, което ще управлява народите с желязна тояга, скоро ще бъде завършено. Църквата се състои от много членове с различни служения. Тези членове са от всички възрасти и народи. В своето изкачване до Божия престол, който в момента споделят, ще свалят веднъж завинаги бунтовните сили в небесните места, които толкова дълго са заставали срещу божестения авторитет и ще освободят местата им за новите им притежатели.

Писано е, че преди да стане това, небесните сили ще се разклатят. Началните трусове вече се чувстват. Всяко сърце, което изповядва, че Исус е Цар, увеличава ужаса на обхванатите от паника множества. Съзнавайки, че ще бъдат свалени, те се опитват чрез яростни атаки на всеки фронт да задържат крайния изход. Днес Църквата Христова няма време за губене. Нека отвърнем на тези атаки с контраатаки. За целта ни е нужна вяра, смелост, решителност и жертвоготовност. Разполагаме с всичко това, дори нещо повече - имаме Голгота, с цялото ѝ значение. Нужни са мъже и жени, които да приемат Бога с всичко, което е пожертвал; които да се заемат с делото в затворените страни и да отвърнат на предизвикателството на големите езически религии чрез една агресивна война в небесните места.

"Кой е на страната на Бога? Кой ще посрещне неприятеля?"

Властта на посредника

За обикновения ум предложението на Йехова към Неговия народ (Исая 45:11) да Му "заповядат" за делото на Неговите ръце изглежда неразумно. С намерение да се смекчи явното своеобразие на тази божествена жертва са създадени различни алтернативни варианти. Хората трудно могат да повярват, че Всемогъщият действително иска да каже точно това. Мислят си, че е невероятно. Бог да споделя с човека извора на Своята безгранична сила. Но подобни личности нямат духовно разбиране за целта на Отец да работи за царството си заедно с тези, които са били изкупени чрез скъпоценната кръв на Неговия Син.

Христовите люде са описани в Новия Завет като "пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички" (Ефесяни 1:23). Те имат живо общение с Него като членове на тялото Му, чрез които славната Му цел ще бъде изпълнена във вечността. Следователно, никак не е странно, че в настоящия век на подготовка, Той трябва да даде откровения за Своята благодат, за да изпита вярата и развие духовните сили на тези, които ще споделят властта и служението на Неговия престол през идните векове. Не бива да се страхуваме да приемем последиците от думите, които коментираме, независимо от критичните становища на някои богослови.

Този принцип е включен и на други места в Божието слово с различна фразеология, но с еднаква убедителност и яснота. Наше задължение е да се приближим до него с дръзнавена вяра и с готовност за пълно подчинение. Вярата е ключ към всяка тайна на истината, а покорството ни осигурява преминаване през отворената врата. В един нов и дълбок смисъл ще открием, че сме синове, живеещи в огромния дом на Отца, участвайки във всички взаимоотношения и отговорности, които това предполага. Много служения ще оживеят, когато навлезем в тях и изговаряме думи на власт. Тогава ще видим и действието на Светия Дух, което ще се изявява чрез нас и ще доведе до тяхното изпълнение.

Плановете на сърцето

В Псалом 20 идващият Месия е представен в Своя човешки образ. За Него това е време на скръб, но името на Бога Яковов Го постави на високо и изпрати от светилището Своята божествена благодат да Му помогне. Неговите жертви са възпоменати и приети от Всевишния. После следва пророческата мо-

литва: "Да Ти даде според желанието на сърцето Ти и да изпълни всяко Твое намерение". Бог е обещал да изпълни желанията и намеренията на този избран Свой Служител. Всички Негови сърдечни планове са приети от Йехова. Те са в пълна хармония с божествените идеали, затова е дадено второ уверение: "Господ да изпълни всичките Твои прошения".

Този, към Когото е адресирано всичко това, е Човешкият Син, великият Изкупител на цялото човечество. Чрез Него Божият Дух даде свобода при изпълнението на Божия план. Човешката Му воля бе в постоянен и съвършен синхрон с тази на небесния Отец. Нито сянка на противоречие не възникна между Него и Бога, освен черния облак на нашите грехове, който Го обвини на Голгота. На всяка крачка Той можеше да каже: "Аз върша винаги онова, което Му е угодно". Понеже това бе истина, нямаше пречка да не бъдат изпълнени желанията на сърцето Му и личните Му планове.

Здравото единство между Христос и Неговия народ не е добре разбирано от много вярващи. Светият Дух го сравнява с взаимоотношението между главата и останалите части на тялото. Там, където господства духовно здраве, частите на тялото откликват и на най-слабите импулси, идващи от главата. Но ако болест завладее някоя част, веднага се губи координация и някои членове стават муди в подчинение, невнимателни в изпълнение на функциите си и неспособни да се покоряват. Тялото на Христос се различава от човешкото тяло по това, че всеки член притежава индивидуално свободна воля, която би трябвало да бъде доброволно подчинена на волята на Главата. Но в тялото като цяло съществува много разкол, а в отделните му членове - много себеволіе. Тези неща задържат здравето израстване и своевременно реализиране на Христовите цели. Там, където всеки член е на своето си място, поддържайки Главата (Колосяни 2:19), съществува не само пълно сътрудничество, но и истинско идентифициране с желанието на Господа и Неговите обещания намират пълно изпълнение. "Ако пребъдвате в Мене и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото и да желаете и ще ви бъде" (Йоан 15:7).

Внимателно проследете значенията на следното изявление: "Искайте, каквото и да желаете". Колко вярващи се задоволяват със смиреното признаване на думите: "Да бъде Твоята воля" за всичко, което представят пред Господа? Духа им приема пасивно всичко, което идва в живота им като Божия воля. Такова отношение не е библейско и е доста далеч от Божия план за Неговите деца. Светият Дух увещава по-скоро към едно сърдечно сътрудничество, отколкото към просто примирение; активно навлизане в Божия план, а не предаване по течението на обстоятелствата; ясно изискване и приемане на обещанията, които имаме в Словото, като изявление на волята на Отец за Неговите деца. Трябва позитивно да приемем Божията волята; да я търсим там, където Той я е разкрил, да отстояваме мястото си с абсолютна увереност пред Него, докато волята Му не бъде напълно осъществена.

Веднъж д-р Е.Е.Хелмс разказа, как обещал на сина си велосипед. Двамата излезли да разгледат предлаганите модели и да изберат най-добрия. Момчето отвело баща си в един специализиран магазин и му показало единствения модел, който желяло. Бащата настоявал, че е по-добре да разгледат и други модели, но детето било напълно убедено в своя избор и казало: "Татко, вече съм разгледал и пробвал всички. Искан само този модел и няма да мръдна от тук, докато не го получа". И го получило. След като разказа тази история, бащата отбеляза, че ако имаме подобно поведение в своя молитвен живот, няма да има неотговорени молитви.

Такова поведение ще ни осигури изпълнение на обещанията в следния стих: "Господ... ще ти даде според желанието на сърцето ти и ще изпълни всички твои намерения". Всеки член на тялото е в близка връзка с Главата и благодарение на целенасочените молитви желанията на Христос биват изпълнени. За съжаление малцина са тези, които притежават тази характеристика. Но грешката за това, че тя не се отнася за всички, не е на Главата.

Споделяне на властта

Матей, в последната глава на своето Евангелие, описва Царя на хълма в Галилея, където се среща с учениците Си. Там Исус им казва: "Даде Ми се всяка власт на небето и на земята". За много християни това изявление е странно, но независимо от всичко, то е дълбока духовна истина, а именно, че властта на възкръсналия Господ, Който е Главата и седи отдясно на Отец в небесата, трябва да достигне пълно развитие и изявление чрез Неговото тяло. Божият Син се въплъти в човек не само да избави хората от греховете им, но и да доведе човека до това място на господство над цялото Божие творение, пригответо още преди създанието на света (Псалом 8). Затова днес: "Ние виждаме Исус" (Евреите 2:9) да възстановява доверието, което човечеството загуби поради грехопадението. Нашият Господ Сам пое лидерството и образува за Себе Си тяло, чрез което да изпълни първоначалната Си божествена цел.

В голяма степен слабостта на Църквата се дължи на факта, че тя не е успяла да разбере и да усвои тази изключително важна истина. Като отделни части на тялото ние трябва да се стремим напълно да приемем в духа си властта на Христос. Не е достатъчно да знаем, че Той е нашата пълнота; необходимо е да осъзнаем и другата страна на истината - че ние също сме Неговата пълнота (Ефесяни 1:23). Каква изключителна чест е за нас - да бъдем наследници на Бога и сънаследници с Христос (Римляни 8:17). Цялото Божие творение с дръзновение очаква пригответното му наследство.

Преместване на планини

Често пъти сериозни пречки застават на пътя на Господните служители в тяхното старание да доведат хората в Божието царство. Те изглеждат дълбоко вкоренени и приличат на величествени хълмове. Тези пречки блокират пътя към осъществяването на желанията и не ни позволяват да гледаме напред. Те пречат на обезсърчения работник чрез твърдата увереност в тяхната неподвижност, сякаш се присмиват на объркването му и се подиграват на неговите молитви. Когато месеците и годините минават, а в очертанята на тези проблеми няма промяна, често пъти Божият работник започва да ги приема като необходимо зло и променя плановете си съобразно с тях. Подобни планини от трудности се издигат на всяко мисионерско поле; във всяка област от живота ни има редица непроходими назъбени хребети, извисяващи се пред нас. Малцина са пасторите, пред които не се изпречва поне едно "ниско хълмче". Тези "хълмове" също са разнообразни по естество, но са истински и досадни пречки.

Учителят е уверил служителите Си, че те не трябва да бъдат пречка за успеха на Неговата работа. Въпросът за тяхното премахване е свързан с властта. Заповедта свяра е божественото средство за премахването им. "Ще кажете на тази планина, вдигни се и се хвърли в морето и тя би ви послушала". Тук става въпрос не за някаква изключителна вяра, а за едно напълно достатъчно име. Божият работник няма сила сам да извърши нещо, но е упълномощен да си служи с Божията сила. Когато заповяда на планината в името на Христос, той поставя ръка върху мощната сила, контролираща Всемира; небесната енергия се освобождава и неговата заповед се изпълнява.

Властта не е молитва, независимо че единствено служителят, който се моли може да упражнява власт. Когато Моисей викаше към Бога при Червеното море (Изход 14:15), молейки Го да подейства в полза на народа Си, единственото, което получи, бе строг упрек: "Защо викаш към Мене? Кажи на израелтяните да вървят напред". И когато той повдигна лицето си в знак на учудване и протест, понеже пътят беше блокиран от непроходими вълни, Йехова отново проговори: "А ти вдигни жезъла си и простри ръката си над морето та го раздели" (ст.16). И когато немощната ръка на Моисей се протегна към водата, която бе символ на Божията власт, веднага дойде отговор: "и израелтяните влязоха сред морето по сухо; и водите бяха за тях преграда от дясната и от лявата им страна" (ст.22).

Бог се удовлетва да възлага силата Си на хора, когато намери вярващи и послушни слуги, които да я приемат и упражняват. Когато се изпречат на пътя планини, Господ насърчава на учениците си да говорят на планините и да им заповядат да се хвърлят в морето. Той не казва да се молят, макар че това се подразбира. Има нещо по същество идентично със заповедта, дадена на Моисей: "Ти Ме молиш да действам и аз ще удовлетвори молбата ти, но желая да

го направя чрез теб. Говори в Мое име на препятствието, което е пред теб и то ще ти се подчини". Когато с покорство говорим на планината пред нас, понякога отговорът не идва веднага. Но ако ден след ден поддържаме това поведение на власт, като знаем, че сме упълномощени да използваме името на нашия Господ, непременно ще дойде момент на треперене, разклащане и премесване и планината ще се плъзне от мястото си и ще изчезне в морето на забравата.

Бог се старае да обучи работници за едно бъдещо мощно служение в единство с Неговия Син. Затова тук и сега Той им дава привилегията да споделят властта, с която Христос е бил удостоен като Човешки Син. Товарът и отговорността за приемането и упражняването ѝ лежат върху всеки отделен християнин.

Връзването на неприятеля

Един факт отново е наложен в съзнанието на Христовата Църква, а именно, че е въввлечена в жестока война с невидимите и мощни врагове. Словото я описва много обширно, но малцина ѝ отдават нужното внимание. Апостолът ни предупреждава: "Нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу светските управители на тая тъмнота, срещу духовните сили на нечестието в небесни места" (Ефесяни 6:12). В живота на християнските общности, в чистотата на доктрините, в общението на църковните членове, в отделните личности и в обстоятелствата хитрите сатанински сили непрекъснато работят с проникателно разбиране и майсторско направление. Опозицията е прикрита, но е абсолютно реална и понякога ужасяваща. И понеже нейните източници често пъти са непредвидими действията ѝ са много ефективни. Често на силите на злото е разрешен достъп до различни групи вярващи. Проблемите, които биха могли много лесно да се преодолеят, ако са правилно открити, се основават на други причини и ако лекарството не е приложено, трудностите могат да нараснат до такава степен, че да застрашат съществуването на събранието.

Веднъж един пастор от Канада ми каза: "Сред моите миряни винаги има средно по четири различни проблема. След като се справя с един, дяволът вече е подготвил нов на негово място". Тогава му казах: "Братко, ти правилно си определил източника на своите проблеми, но методът ти за разрешаването им е погрешен. Това, което виждаш в събранието си, са само спираловидните движения на старовременната змия. Ако изправиш една извивка, можеш да си абсолютно сигурен, че ще се появи друга. Остави спиралите и се заеми с главата, стъпи отгоре ѝ с властта, която имаш от Господа; открий активния център на неприятеля и го завладей. Спиралите ще се изправят от само себе си, ако се справиш със самата змия".

Този съвет е приложим и за много други случаи. Ако научим тайната на победата чрез властта, както и чрез молитва, нашите църкви ще дойдат до извора на силите и ще бъдат безмилостни към неприятеля.

Нека се върнем към изходната ни точка. За разрешението на всеки духовен проблем трябва да се разчита на действието на божествената сила. Ние копнеем за нейното изявяване и се молим интензивно, с огромното желание тя да бъде освободена сред нас. Но все още често се наблюдава едно необяснимо отлагане, което обърква и разочарова. А ние изпълняваме ли условията? Бог е готов да ни благослови, но ние не успяваме да осигурим каналите, по които да потече Неговото благословение.

Господните методи

Вярно е, че Господ желае едно по-точно спазване на Неговите определени методи. Когато вярващият израсне в своя християнски живот, той често среща все по-големи трудности в отстояването на духовната победа. Той очаква, че опозицията ще отслабне или поне ще може по-лесно да бъде преодоляна. Но в последствие открива, че Бог му възлага все по-тежки товари и го изпитва за все по-мощни служения. И понеже времето приближава, Църквата трябва да се подготви за последната битка чрез научените уроци за личната отговорност, която в миналото е била характерна единствено за избрани светии. Всички вярващи трябва да научат тези уроци, защото те са разкрити в Божието слово, но само малцина са наблегнали на тяхното усвояване.

Поради по-големите борби в наши дни и сгъстената атмосфера, в която навлизаме, Църквата се нуждае от посредници, които са научили тайната как да държат здраво Божията сила и да я използват срещу стратегиите на неприятеля. Тя се нуждае от онези, които разбират времената и знаят какво точно трябва да се направи.

Бог чака тези, на които може да се довери и да използва, онези които ще имат проникателността да предвидят Неговите стъпки и вяра да упражняват Неговата сила. Авторитетните посредници са тези мъже и жени, които имат пълно познание за мястото си в Христос. За тях Божието слово е станало бойна карта, на която е отбелязано точното местоположение на Господните войски. Те осъзнават, че са определени от Него да се грижат за отделните етапи от настъплението и със смирение да приемат Неговата заповед. Ясно осъзнават своето лично недостойнство и недостатъчност, но вярват в Божието свидетелство за тяхното идентифициране с Христос и силата на Неговия престол.

От ден на ден те все повече разбират, че имат отговорност да придвижат напред борбата, на която са били призовани. Скришната им стаичка се превръща в заседателна зала, от която излизат духовните заповеди за неща, различни по характер и място. Когато те заповядат, Бог изпълнява. Той се радва на

подобно сработване. Това означава, че те са разбрали мислите Му за успеха на Неговото царство. Точно чрез такива вярващи Той счита, че е възможно да реализира целите си и да изпълни обещанията, които дълго време са били неосъществими и то не поради липса на работници или на финансови средства, а поради липса на разбиращи духовни работници.

Контрол над личните обстоятелства

В различните проявления на Божията благодат и човешката опитност, които са изложени в Книгата на псалмите, се включват два аспекта. Първият е Месиянският - според него псалмистът по свой начин разкрива страданията и славата на въплътения Божий Син, в Когото разпознава само идващия Цар на Израел. Вторият аспект е напълно индивидуален. Според него взаимоотношенията между вярващия и Бога са представени в няколко фази. Така дълбоко е разкрито човешкото сърце, че за Давид, който е автор на повечето от Псалмите, един писател казва: "Това не е един човек, а миниатюрно изображение на цялото човечество".

Вдъхновението на Божия Дух върху всички автори на книгата Псалми е било богато. Всеки от тях е познавал Бога и Го е обичал вероятно не по-малко от светиите от по-късната диспенсация. Без да познават вътрешния живот, те често са писали по-мъдро, отколкото са осъзнавали. Без да пресилваме думите им, можем да открием пророчествата за дълбоки духовни истини, които не са могли да бъдат напълно разбрани, до деня на Голгота. Разбирането на тайните на небесното призвание стига до хората, единствено когато те са способни да го приемат. И докато делото на Кръста не беше завършено и Светият Дух не бе даден, дори и най-отдадените искрени Божии чада не бяха готови за това, докато не се откри на духовните умове на настоящия век.

Душевният глад

В Псалми 42 и 43 много добре е илюстрирана мисълта, която току що изложихме. В тях е показано пробуждащото видение на човек, чието сърце вика за познаване на Бога и общение с Него. Желанието му се засилва от факта, че този човек е бил в изгнание. Можем да предположим кой е той, но това не е от съществено значение. От "земята на Йордан", където водите на тази буйна река водят началото си от изворите на Ермон, с вътрешен копнеж той наблюдава далечния храм. Преди време за него е било привилегия заедно с радостното множество да се изкачи на светия хълм Сион с песни на радост и хваление. Сега изолиран сред уединението на планинските крепости и водопади, той слуша със страхопочитание как един глас от природата говори на друг за вели-

чието на Създателя, докато самият той изглежда откъснат от Бога и съкрушен от огромните вълни на никога незатихващото море на живота.

Трябва да отбележим, че в своите спомени за Ерусалим, той е копнеел не толкова за законите на светилището, колкото за Самия Бог. Доказателство за реалността и дълбочината на неговата любов е фактът, че въпреки всички противопоставящи се обстоятелства, желанието му за общение с Бога, на което някога се е радвал, нараства. За набожния израелтянин то намира своя смисъл в присъствие на мястото, където Бог е избрал да открие Себе Си. Макар чувството на изолация да е мъчително като меч, който пронизва костите, той продължава да вярва, че любовта на Господа е с него през деня, за да го пази от преследването на смъртните му врагове. А когато сянката на нощта падне и шатрата на тъмнината го обгърне, в сърцето му зазвучават сладките сионски песни, които заедно с молитвите му към Бога го успокояват и утешават.

Подписничеството от неприятеля

Викът му към Бога е свързан по-скоро с духовните, отколкото с физическите му противници. "Защо ходя нажален поради притеснението от неприятеля?", вика той към Всевишния, Когото в утеснението си обвинява, че го е отхвърлил. Ежедневните укори на противниците му: "Къде е твоят Бог?", са по-скоро вътрешен, отколкото външен глас, защото в този момент той се е намирал далеч от тези, които биха го наранили. Понякога сме склонни да мислим, че Старозаветните светии нямат ясна представа за силите на невидимия свят. Но такова схващане е абсолютно погрешно. Вярно е, че в книгата на Псалмите ударението пада най-вече върху видимите, физически врагове. Тях авторът мрази със "съвършена омраза" (Псалом 139:22), защото те са неприятели и на Бога. Но може би грешим, като ограничаваме мисълта на псалмиста само до онова, което е видимо. Нека си припомним, че Сатана е представен още в началото на Стария Завет и се явява като постоянен противник на Божия народ. Също така, фактите за демонично обладаване и контакт с гадателски духове са били добре познати и често порицавани от пророците и закона.

Освен това, книгата на Йов е писана много преди времето на Давид и очевидно е била позната както на него, така и на духовните водачи на Израел. Несъмнено тя е била сред книгите от Писанието, върху които Давид е размишлявал с голямо благоговение. В този забележителен разказ воалът на невидимия свят е бил отчасти повдигнат и тайните дела на дявола, на когото е било разрешено да стоварва беди върху Божия човек, разрешени. Виждаме как Сатана умело прикрива делата си, опитвайки се да накара благочестивия човек да повярва, че е изправен пред стрелите на Всемогъщия. Познавайки тези факти, за Давид никак не е било трудно да разбере, че много от горчивите преследва-

ния, на които е бил подложен, произтичат от същите страшни източници, които са причинили печалта на Йов.

В наши дни има тенденция всяко национално бедствие да се смята за Божие дело, макар че недвусмислено ни отвежда до неспокойния и зъл неприятел на цялото човечество. Наистина всичко това става само с разрешението на Бог и поради тази причина авторите на Стария Завет са склонни да припишат всичко на прякото действие на Божията ръка. Но мнозинството от Божия народ не може да различи в собствените си страдания, кои от тях са наказание от Бога и кои, според думите на псалмиста, се дължат на "гнета на неприятеля".

За съжаление има редица искрени християни, които като псалмиста имат сърце за Бога, но са съборени на земята и не могат да се изправят отново. Списъкът с техните имена все повече се увеличава, затова пасторите, християнските водачи и служители трябва да осъзнаят съществуващата реална опасност, да посрещнат ситуацията с дълбока проникателност относно нейния източник и с твърда воля за победа. Невидимите вълци влизат в кошарата, без да щадят стадото, затова са нужни обучени и безстрашни овчари, които не само посрещат неприятеля с разбиране и са в състояние да изтръгнат плячката от устата му, но могат и да поправят дупката, направена в стената.

Изразът на победа на лицето на вярващия

Три пъти в Псалми 42 и 43 се повтаря един и същ текст, който се променя в превода на Кинг Джеймс, където са използвани различни думи. В първия случай на (42:5) последните три думи са присъединени към следващия стих, както вероятно са били подредени в някои ръкописи, за да се премахне текста, който на някои от преписвачите е изглеждал разкъсан.

Другият вариант се появява в следните три стиха (42:5, 11; 43:5). В тях преводът е почти буквален.

"Защо си отпаднала, душе моя? И защо се смущаваш дълбоко в мене? Надявай се на Бога; аз още ще Го славословя; Той е помощ (победа) на лицето ми и Бог мой."

Тук Бог е разкрит не само като Освободител на душата на псалмиста. В съществуващите обстоятелства на духовна и физическа депресия, това само по себе си е било изключително постижение на вярата му. Йехова е представен по един много по-обширен начин, като Този, Който изписва победа на лицето на псалмиста, така че неприятелите да бягат пред лицето му. Господ облича Своя служител със Собствената Си власт от висините, за да може смело да върви напред чрез Неговото име, като се противопоставя на обстоятелствата и духовните врагове, които ще отстъпят пред лицето му.

Това е една Новозаветна истина, заложена обаче още в Стария Завет, която всеки спасен и осветен християнин трябва да познава. Чрез Своята цел Отец е промислил всяко Негово дете да споделя престола и властта на Неговия възкръснал и превъзвишен Син. Тази власт се простира над цялата сила на неприятеля. Тя дава право на всеки вярващ да връзва и развързва в Христовото име. Както изявява псаломът, Самият Бог е победата, изписана на лицето на вярващия, така че той да не се бои нито от човек, нито от дух, нито от обстоятелства.

Пътят на кръста

Задължение и привилегия за всеки християнин е да разбере и навлезе в Божията воля за своето усъвършенстване, както и да претендира за мястото си заедно с Христос в Неговия кръст, възкресение и възнесение, които Отец е определил. Бог смята, че всеки, който вярва в Неговия Син, трябва да умре заедно с Него на Голгота. В Римляни 6:9 Павел пита: "Или не знаете, че всички ние се кръстихме да участваме в Исус Христос; кръстихме се да участваме в

смъртта Му?". Това е истина, за която малцина от тези, които са получили спасителната благодат на нашия Господ знаят, че е от жизнено важно значение. Целият ни растеж в мярката на пълнотата на възкръсналия Човешки Син зависи от нашето идентифициране с Него. Апостолът продължава в стих 6: "...нашето старо естество бе разпънато с Него, за да се унищожи тялото на греха..." (Неговата сила над нас е унищожена напълно и завинаги). И ние навлигаме в тази опитност чрез вяра: "Така и вие считайте себе си мъртви към греха, а живи към Бога в Христос Исус" (ст.11). Ако представим себе си пред Бога като оживели от смъртта и се отдръпнем от греховните желания, ще открием, че сме под влиянието на Светия Дух, Който възраства в нас вярата, осъществявайки обещаната в стих 14 истина: "Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под закон, а под благодат".

Пътят на кръста е определен от Отец, за да може вярващият да осъзнае добре своето място заедно с Христос. Нашият благословен Господ умря на Голгота, разкъса връзките на смъртта и бе възвишен от дясната страна на престола. За учениците няма друга съдба освен да бъдат като своя Господ. Това не е начин за себеотричане чрез плътски дела, а твърда увереност, че Бог прави това, което казва, ако ние вървим в светлината на Неговата истина. От нас се иска просто да приемем с вяра в онова, което се случи на кръста, в гроба и при възкресението. Предаваме се на Бога така, че Светият Дух да изработи в нас това, което е разкрил в словото Си като Свое намерение; намерение, което може да се изпълни, само ако пребъдваме във вярата, която е изработил в нас. Ние сме умрели с Христос; погребани сме с Него (не просто символично като при водното кръщение, но чрез пълно осъзнаване делото на Духа, което символизира водното кръщение); възкресени сме заедно с Него от гроба, в който бяха погребани нашите грехове, старият човек и корена на всяко зло и сме поставени да седнем заедно с Него в небесни места, отдясно на Отец. Тази вяра ни помага да осъзнаем, че сам Господ е силата в нашето изражение, след като тази нова сила работи в нас и чрез нас в служението ни.

Практическа победа

Онзи, който е осъзнал, че Господ е победата, изписана на лицето му, се изправя спокойно и безстрашно пред всяка ситуация, като знае, че нищо не може да противостои на волята на Бога. Едно твърдо отхвърляне на онова, което неприятелят иска да извърши в живота, тялото или в обстоятелствата ви, ще спре врага. И ако това поведение се поддържа със смирена вяра, ще настъпи промяна и атаките на неприятеля ще загубят силата си. Осуетявайки атаките, вярата може да се обърне към душата: "Защо си отпаднала, душе моя? И защо се смущаваш дълбоко в мене?", за да се успокои, с твърда увереност тя про-

дължава: "Надявай се на Бога; аз още ще Го славословя; Той е помощ на лицето ми и Бог мой".

Проблемите в църквите, които отслабват духовната сила на вярващите, могат да бъдат контролирани единствено чрез молитва и власт, отправени срещу злите началства и сили, чиито действия пораждаат и разпалват тези конфликти. Личният живот, впримчен в капана на дявола, депресиран и загубил надежда, може да бъде върнат на своето място на сигурност, мир и радост в Бога. Атаките срещу физическото здраве и финансите често са резултат от невидимите действия на неприятеля, които могат да се превъзмогнат в името на Господа.

Можем да направим следното заключение, че международните обстоятелства, които препятстват благословието, както и източниците на финансова подкрепа трябва също да отстъпят пред вярата, която насочва Божиите всеоръжия срещу сатанинските бариери. Нашата борба, за разлика от тази на Исус Навин, не е срещу седемте народа на Ханаан, но е срещу техните духовни съответствия. Това са силите, които са отговорни за всеки световен проблем. Те ще се покорят на Църквата Христова когато вярващите вдъхновени и ентузиазирани с едно ново видение за Голгота, ще се изправят в името и властта на Господа, за да отхвърлят всяка намеса на този свят.

Князе заедно с Бога

В последните години от живота си Георг Мюлер от Бристол споделил, че се чувства като княз на Бога. Толкова твърда станала вярата му след дългите години на търсене и получаване, така близко станало общението му с Бога, поради безбройните часове, прекарани в молитва, че лицето и цялото му същество излъчвали достойнството на член на небесното царско семейство. Обществото, в което живеем, неминуемо дава отражение върху нас. Това важи най-вече, когато то изисква да развиваме силите си, дадени ни свише, за да живеем достойно сред неговите членове и да осъзнаем, че то очаква от нас при всички случаи да сме чест за него. Ние сме създадени чрез служението на нашия любящ Господ като "царе и свещеници на Неговия Бог и Отец". Ако вярваме това и съзнателно ходим в Господната светлина, много скоро ще говорят и за нас, както за братята на Гедеон: "всеки приличаше на царски син" (Съдии 8:18).

Победа над враговете на Църквата

Сред духовно значимите исторически събития в Стария Завет няма нито едно, което да съдържа по-дълбоко поучение за отделния победител и за цяла-

та воюваща Църква на Христос от това, описано в седемнадесетата глава на книгата Изход, отнасящо се до водата, която избликнала в Рафидим от канарата, ударена от Моисей и последвалата битка с Амалик. Това са практични съвети, които така дълбоко навлизат в естеството на големия конфликт в небесата, така просто разкриват техниката на войната с нашите невидими врагове и говорят така уверено за цялостната и окончателна победа, че няма какво повече да се каже по този въпрос. В Словото съществуват и други примери, свързани с различни аспекти на този въпрос, които имат различна стойност. Но този дава най-изчерпателната схема на съответната духовна битка и завършва с изявление за неизменното намерение на Бога за съвместната работа на Неговите люде за осигуряване на настоящия и окончателен триумф.

Нашите небесни притежания

Израел беше навлязъл във велико и безценно притежание. От ударената канара потекоха реки на жива вода. Те бяха дар директно от престола, изобилстващ с живот и благословение. Те направиха възможно съществуването на народа на Йехова по време на пътуването му през пустинята. Целият народ пи и се върна към живот. Нито един човек или животно не липсваше.

Равините говорят за потоците, последвали множеството, когато се движело напред. Водата лъкатушела из хълмовете и низините и се събирала в езера на местата, където лагерували. Точно това има предвид апостолът в 1 Коринтяни 10:4, когато говори за хората, които пият от тази духовна канара, канарата Христос. По този начин той не акцентува на разказа; неговата цел е да обърне вниманието към второто Лице на Троицата, която е придружавала народа, като е снабдявала нуждите им и ги е закриляла при всяка опасност. Фактът, че втори път в края на странстването им в пустинята, канарата бе отново ударена (Числа 20), показва нуждата от по-нататъшно снабдяване с вода и ни разкрива лицемерието на традициите.

За нас има богато духовно значение в думите на Исус: "Ако някой е жаден, нека дойде при Мене и да пие" (Йоан 7:37), с които Господ все още кани Своя народ. За новозаветната Църква на Голгота Христос стана ударена Канара, от която тече Божието благословение, задоволяващо копнежа на всяко сърце. Изобилна е пълнотата на възкръсналия Господ, Който щедро излива Своята благодат и ни дава едно прекрасно обещание: "Ако някой вярва в Мене, реки на жива вода ще потекат от утробата му (от дълбочините на душата му)" (Йоан 7:38). Това означава, че вярващият, който пребъдва в Канарата и непрестанно пие от водата, която изтича от Нея, сам се превръща в канал за благословение и на други жадни души.

Победа над духовният конфликт

В безводната пустиня няма нищо по-жизнено необходимо от осигуряването на вода. Често пъти между странстващите племена и собствениците на кладенци и извори се пораждали сериозни конфликти (виж Битие 26:18). Затова никак не е изненадващ фактът, че правото на израелтяните над течащите извори на Рафидим много скоро е било оспорвано.

Жестоките племена на Амалик потърсили начин да ги пропъдят, за да могат те да се радват на изобилието на новия оазис. Опитни войни, обучени в пустинните битки, те са били далеч по-силни от неотдавна освободените роби на фараон. Неопитните във войната израелтяни (Изход 13:17), е трябвало да разчитат на копието и щита, за да защитят изпратените им от небето благословения. Реално погледнато за Израел войната била загубена. Когато ръцете на Моисей отслабвали и Божията намеса се оттегля, Амалик побеждавал. Израел не е имал никаква физическа възможност да победи; победата дошла единствено чрез силата на онази Духовна Канава, Която ги следвала.

Един от тежките уроци, които всеки християнин, търсещ по-задълбочен живот в Христос, трябва да научи е, че всяко ново благословение от небето често го въвлича в нов конфликт. В ранните стадии на християнския живот, когато изобилен мир и веселие изпълват сърцето на Авакум и радостта на Господа осветява всичко наоколо, той се чувства сякаш Бог е направил нозете му като "нозете на елените" и го е направил да ходи "по височините си" (Авакум 3:19). Но скоро след това той броди из долината на унижението, където се среща с Аполион, и преминава през страшната опитност в долината на мрачната сянка, там, където дяволът го притиска здраво, изкушението го напада със смазваща сила, вярата му се изпитва и той често изглежда победен.

Нашите невидими врагове

Всеки християнин, който се стреми да разшири познанието си за Господа и осъзнава, че е "благословен с всяко духовно благословение в небесни места в Христа Исуса", стига до потресаващото откритие, че небесните места, в които е бил представен, са обиталище на силите на тъмнината. Мястото му в Христос Исус (Ефесяни 2:6) "далеч по-горе от всяко началство, сили и господство", му дава нужната власт и сила за пълна победа, но само докато отстоява това свое място, носейки защитна броня и нападателни оръжия. Ако в тази фаза на прог-

рес, не получи ясни инструкции за Божия промисъл за победа, той вероятно ще прекара много месеци или дори години на безплодна борба и провал.

Нито един християнин не може да избегне този конфликт, докато с решителност не се втурне в преследването на истинска святост и ефективно служение. Това е част от обучението на Божия победоносен народ. В ерата на Царството, Христовият план е народът Му да царува с Него над земята в небесни места. Следователно, никак не е странно, че началствата и властите, които ще бъдат лишени от позицията на власт, която сега притежават, остро ще се противопоставят на всеки опит да бъдат изместени. Тези духовни неприятели ще се възпротивяват на всяка стъпка на победителя; ще се опитват да объркат ума му, тласкайки го понякога към грешки или доктринална крайност. Те могат да атакуват тялото му, обстоятелствата, могат да го атакуват чрез семейството и приятелите му.

Методът, който прилагат през всички векове, е илюстриран при похода на Израел към Обещаната земя. Силите на тъмнината с ловкост са представяли пред чедата на Израел изкушения, чрез които да ги съблазнят, като ги въведат в идолопоклонството и прелюбодейството на заобикалящите ги народи; подтиквали са ги да роптаят и да се съмняват в Божия промисъл; или пък открито и яростно са ги атакували, чрез амаличаните например. По същия начин и днес хитростите на дявола и отвън, и отвътре целят да причинят безплодие в живота и служението както на отделния християнин, така и на Църквата.

Много ревностни пастори плачат пред Господа, поради студенината и разединението на паството си. Успешният проповедник е смущаван от обезсърчаващото влияние, което се промъква в атмосферата на службите му, чрез което той губи свободата в духа си, а душите не могат да достигнат до Спасителя. В много случаи молитвата, дори и продължителна, сякаш не премахва трудностите. Нещо повече, дори самата молитва изглежда лишена от живот, а Бог - твърде далеч. Понякога неприятелят бързо отвръща на удара, когато срещу него се използва по-специално усилие. Работници се провалят, болест отслабва тялото; духовната цел се намалява, а разочарованието хвърля върху нея пелерина от мрак, която подтиска всяко усилие за Господа. Подобни опитности съвсем не са рядкост, както могат да свидетелстват мнозина.

Властта на жезъла

Какво е значението на жезъла, който се появява в служението на Моисей? Най-често той се интерпретира като символ на молитвата. Обаче нито в конкретния случай (Изход 14:15), нито в някой подобен се споменава за молитва. Напротив, Мойсей чу ясно, че времето за викане към Господа е минало и че е необходимо действие. Тук виждаме едно много по-богато и по-силно значение: жезълът символизира властта на Бога, поверена в човешките ръце. Чрез него

този, който го притежава управлява заедно със своя Господ, споделяйки силата на Неговия престол и царувайки заедно с Него.

Това е видение, което разклаща вярата на мнозина. Но то е откровение на божествената истина, която в Писанията се повтаря на много места в различни аспекти. Побеждаващият християнин е направен цар и свещеник на Бога (Откровение 1:6), за да царува на земята (Откровение 5:10). Той е получил власт над народите (Откровение 2:26) заедно с възкръсналия Христос и седи в небесни места с превъзвисяния Господ (Ефесяни 1:20), Който е центърът на властта във вселената. В тази привилегирована позиция, той седи с Христос на Неговия престол, "далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се именуват, не само в този свят, но и в бъдещия". Нека не чрез своето неверие не омаловажаваме Божието слово, което ни разкрива тези неща.

През целия ден, до залез слънце Моисей простираше жезъла над долината, в която Израел воюваше с Амалик. Той молеше ли се? Малко вероятно е сърцето му да е отправяло към Бога непрекъснатата молитва за необучените войници на Израел. Но издигнатият му жезъл бе свидетелство за възложената му власт над невидимите сили, които движеха амаличаните и стояха зад всяка битка (виж Данаил 10:13,20). Тайните на успеха и падението се крият не във видимите, но в невидимите сили. Над духовните врагове на Израел, които се стремяха да осуетят Божието намерение и да попречат на народа Му да влезе в страната на своето наследство, Моисей упражни властта, с която беше облечен като представител на Йехова. Чрез неговата продължителна съпротива спрямо тези мощни началства, власти и сили, тяхната способност да подпомагат амаличаните беше анулирана. И когато слънцето залезе, обречените израелтяни изведнъж победиха.

Този принцип е валиден при всеки конфликт между Божиите люде и техните неприятели. Когато изкупеният човек е угрижен, Отец го призовава в служение на власт заедно с Неговия Син, с Този, на Когото принадлежи правото да управлява земята. В Стария Завет са описани някои забележителни случаи, като този за Исус Навиев при Гаваон (Исус Навиев 10:12) или пък за Илиа (3 Царе 17:1), където пророкът смело заявява, "че през тия години няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мене". В онези далечни векове властта бе поверена само върху малцина избрани, над които Духът идваше за специални служения. Но Новозаветните светии са всички, които са издигнати заедно с Христос в небесни места, тези, които са приели смъртта на кръста и погребването в гроба, за да могат да достигнат възкресението, за което говори Павел (Филип. 3:11). Те имат общение с възкръсналия Христос в по-широк смисъл от другите. Когато упражнят поверената им власт, силите на тъмнината винаги отстъпват.

Ръката върху престола

"Йехова се закле - четем в ревизираното издание - Йехова ще воюва с Амалик от поколение на поколение." Първата част не е преведена правилно. Еврейският текст гласи: "Една ръка е вдигната над престола на Йехова". Вдигнатата ръка е форма на уверение или клетва и от това е дошъл преводът: "Йехова се закле". Точното значение намираме в действието на Моисей. Вдигайки ръката си с жезъла, той взе власт в името на Йехова над неприятеля на Божия народ. В качеството си на представител на Йехова, когато вдигна ръка, той упражни властта на престола. Това бе изявление на Божия съд и трябваше да се изпълни над Амалик и над демоничните сили, които подтикваха жестоките войници във враждата им с Израел.

Днес всяка посветена ръка, която издига жезъла на Божията власт срещу невидимите сили на тъмнината, насочва силата на Христовия престол срещу Сатана и неговите множества в една битка, която ще трае до "залязването на слънцето", т. е. до края на живота. Павел се моли (Ефесяни 1:17): "Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение да Го познаете (Христос)". Тази молитва се отнася до светиите, за да се отворят очите им и да осъзнаят своето единство с възкръсналия и превъзвишен Христос.

Малко вярващи разбират мощното въздействие на молитвата с вяра, насочена срещу силите на тъмнината. Макмилан разкрива това свое откритие в книгата си "Властта на вярващия". Той формира схващането си за властта въз основа на Посланието на апостол Павел към Ефесяните и показва завършеното дело на Христос като база за прилагане на тази власт в победоносна молитва. В една епоха, когато демонизма расте, тази истина отново трябва да се изявява. Джон А. Макмилан (1873 - 1956) е служил като мисионер в Китай и Филипинските острови под егидата на Християнския мисионерски алианс. След седем години служение в чужбина, Макмилан се връща в Северна Америка, където работи като издател на "Седмичен Алианс" и преподавател в Нуаска Colege в град Наяка , щата Ню Йорк.

Издателство "Логос и Рема"
Пловдив 2001 г.
ISBN 954-8990-25-3